

UZASADNIENIE

Z. M. został oskarżony o to, że w dniu 10 października 2015 r. w B., w woj. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgierzu, sygn. akt II K 1986/10 za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, prowadził samochód marki (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości (I próba - 0,50 mg/l, II próba - 0,52 mg/l, III próba - 0,50 mg/l, IV próba 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 28 grudnia 2016 roku oskarżonego uznano za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37a k.k. i art. 34 § 1 i 1a pkt.1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Sąd na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszy Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 10.000 złotych tytułem świadczenia pieniężnego. Orzekając w przedmiocie kosztów sądowych zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 130 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku na podstawie art. 425 § 1 k.p.k. i art. 444 k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 115 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i całkowite pominięcie okoliczności wymienionych w niniejszym przepisie, mających znaczenie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości i skutkujące koniecznością umorzenia postępowania,
- na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez uwzględnienie przez Sąd Rejonowy okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego, zastosowanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sprawie, niezwykle jednostronną ocenę materiału dowodowego. Szczególnie nie uwzględnienie przy wydawaniu w przedmiotowej sprawie wyroku spójnych i logicznych wyjaśnień oskarżonego, który konsekwentnie twierdził, że alkohol spożywał poprzedniego dnia w godzinach popołudniowych i był przekonany, że następnego dnia jest on już całkowicie trzeźwy.

Skarżący na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o złagodzenie kary poprzez wymierzenie jej w niższym wymiarze oraz nie orzekanie tytułem środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio, bądź też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna i jako taka nie mogła skutkować wzruszeniem zapadłego orzeczenia.

Sąd I instancji wnikliwie rozważył zgromadzony materiał dowodowy, a stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k., wykazując sprawstwo Z. M. i ujawniając na rozprawie wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, zarówno przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i przeciwko niemu. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena przeprowadzonych dowodów, tj. wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych świadków, w tym przede wszystkim K. N., jak również ujawnionych na rozprawie

dokumentów, poczyniona została w sposób wszechstronny i obiektywny, z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Zaskarżony wyrok należało uznać za poprawny zarówno pod względem oceny dowodów, weryfikacji i ugruntowania jego podstawy faktycznej, jak również oceny prawnej popełnionego czynu i reakcji karnej zastosowanej wobec oskarżonego.

W odniesieniu do pierwszego z postawionych w apelacji zarzutów Sąd Okręgowy zważył, że nie ma racji skarżący zarzucając niezastosowanie przepisu art. 115 § 2 k.k. i pominięcie okoliczności w nim wymienionych. Analiza uzasadnienia Sądu Rejonowego prowadzi do wniosku, że Sąd ten pochylił się nad zagadnieniem karygodności popełnionego czynu i słusznie uznał, że była ona znaczna. Niniejszy Sąd podziela zapatrywania Sądu meriti, w których wskazano przyczyny takiej oceny, a jako okoliczność szczególnie obciążającą oskarżonego należy podać sposób i okoliczności popełnienia czynu, które zdaniem Sądu są szczególnie naganne, zaś spożywanie alkoholu bezpośrednio przed przeparkowaniem pojazdu dowodzą arogancji i poczucia bezkarności Z. M.. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy, że w przedmiotowym postępowaniu Sąd Rejonowy powinien był postępowanie przeciwko oskarżonemu umorzyć, gdyż stopień społecznej szkodliwości czynu, zasadnie określony jako znaczny, uniemożliwiał podjęcie takiego rozstrzygnięcia w sprawie.

Przechodząc do drugiego z postawionych zarzutów, dotyczącego obrazy ogólnych zasad procesowych zawartych w przepisach art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., tj. zasady obiektywizmu i zasady swobodnej oceny dowodów Sąd odwoławczy zważył, że w procedowaniu Sądu Rejonowego nie można doszukać się postępowania sprzecznego z powyższymi zasadami. Brak jest podstaw dla uznania, aby Sąd meriti popełnił błąd odmawiając wiary oskarżonemu i przyznając walor wiarygodności zeznaniom K. N.. Analogicznie wątpliwości nie można mieć w kontekście poprawności oceny zeznań funkcjonariuszy policji interweniujących na miejscu zdarzenia i uznania ich za pełnowartościowe źródło dowodowe. Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego obraza przepisu art. 7 k.p.k. nie miała miejsca i należy skonstatować, że sposób oceny zebranych dowodów nie budzi wątpliwości pod względem poprawności rozumowania. Całokształt oceny oparty jest na zasadach logiki oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem ocena dowodów przeprowadzona została w sposób swobodny, zgodnie z art. 7 k.p.k.

Sąd odwoławczy nie dostrzegł również żadnych przejawów przeoczenia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego lub błędnego poczytania niektórych z nich na jego niekorzyść, a tylko wtedy można mówić o złamaniu zasady wyrażonej w art. 4 k.p.k. W postępowaniu Sądu Rejonowego nie można dopatrzeć się oznak nieobiektywizmu, natomiast ostateczne ustalenia sprawstwa Z. M. nie może być utożsamiane ze złamaniem omawianej zasady. Podkreślić należy, że skarżący nie powołał żadnych przykładów nieobiektywnego postępowania Sądu, które uzasadniałoby wywiedziony zarzut, a zgodnie z powszechnie przyjętym w doktrynie prawa karnego procesowego poglądem, znajdującym wyraz choćby w niedawnym wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 grudnia 2016 r. w sprawie II AKa 313/16 „podnosząc zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez sąd I instancji”, LEX nr 2174875. Sformułowany zarzut nie zawierał odniesienia do żadnych szczegółowych przepisów proceduralnych, co dowodzi, że nie ma on odzwierciedlenia w postępowaniu Sądu i jest zwyczajnie niesłuszny.

Sąd Okręgowy nie dopatrzył się również złamania zasady in dubio pro reo wynikającej z normy art. 5 § 2 k.p.k. Przede wszystkim trzeba podkreślić, że w niniejszej sprawie nie pojawiły się żadne wątpliwości o nieusuwalnym charakterze, które wymagałyby poczytania ich na korzyść oskarżonego. Wymaga dostrzeżenia, że wątpliwości występować muszą w ocenie Sądu, nie zaś w ocenie obrońcy oskarżonego (por. postanowienie SN z dnia 3 kwietnia 2012 r., V KK 335/11, LEX nr 1163975). Lakoniczność uzasadnienia wniesionego środka zaskarżenia nie pozwoliła na ustalenie, jakie konkretnie wątpliwości zdaniem obrońcy oskarżonego powinien powziąć Sąd, a następnie poczytać je na korzyść Z. M..

Odnosząc się do tej części zarzutu, w której skarżący podważa prawidłowość zastosowania przepisów art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. trzeba dostrzec, że pisemne uzasadnienie spełnia wszystkie wymogi stawiane przez przepis art. 424 k.p.k. dając możliwość poznania sposobu rozumowania Sądu. W postępowaniu Sądu I instancji nie można doszukać się również uchybienia przepisowi art. 410 k.p.k., gdyż podstawę poczynionych ustaleń faktycznych stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i żaden dowód, w tym zwłaszcza przemawiający

na korzyść oskarżonego, nie został pominięty ani niedoceniony, natomiast całość materiału dowodowego została oceniona w sposób obiektywny.

Sąd odwoławczy zważył, że nie ma racji skarżący podnosząc w uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia, iż oskarżony nigdy wcześniej nie złamał sądowego zakazu prowadzenia pojazdów. Jak wynika ze znajdujących się w aktach sprawy karty karnej oraz odpisu prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Zgierzu wydanego w sprawie II K 1986/10 oskarżonego skazano za przestępstwo z art. 244 k.k. polegające m.in. na złamaniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Na kończenie Sąd Okręgowy zważył, że nie jest możliwym uznanie argumentacji obrońcy oskarżonego w tej części, w której wnosi on o nie orzekanie dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz nie orzekanie świadczenia pieniężnego, ponieważ zastosowanie obu powyższych środków karnych stosownie do treści przepisów art. 42 § 3 k.k. oraz 43a § 2 k.k. ma charakter obligatoryjny, przy czym kwota świadczenia pieniężnego ustalona została na minimalnym prawnie dopuszczalnym poziomie. W kontekście samej kary orzeczonej względem Z. M. należy uznać, że jest ona w pełni adekwatna do okoliczności sprawy i wagi popełnionego czynu, a przy tym zapewni dostatecznie silnie oddziaływanie na oskarżonego oraz na całe społeczeństwo.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał wniesioną apelację za niezasadną i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach sądowych związanych z apelacją obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że z uwagi na obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego, ich uiszczenie, nawet w części, byłoby dla oskarżonego nadmiernie uciążliwe.